

odst. 2, a contrario, netřeba se tu zabývat, poněvadž československý stát exekuci nezrušil co do zaplacené částky a o výmaz v tomto směru nežádal.

Také otázku pod b) správně vyřešil y nižší soudy. Poznámka zavedeného dražebního řízení pod pol. C 23 nemůže býti na újmu platnosti vkladu zástavního práva žalované pod C 24, poněvadž toto nabytí se stalo podle § 38 a nikoliv podle § 37 III. dílčí novely, a v době nabytí práva zástavního žalovanou nebyla nemovitost ještě exekučně prodána.

Jinak se odkazuje dovolatelka na důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolání.

Čís. 17281.

Zaměstnavatel, jemuž složil zaměstnanec patřící k osobám, na které se vztahuje § 1 zák. o statkových úřednících č. 9/1914 ř. z., vkladní knížku jako jistotu (kauci), není povinen vydati ji po skončení služebního poměru, dokud není jeho nárok na náhradu škody onou jistotou zajištěný, uspokojen; jen tehdy, projevil-li zaměstnanec ve sporu o vrácení vkladní knížky ochotu uspokojiti zaměstnavatelům náhradní nárok nedosahující výše vkladu, lze uznati zaměstnavatele povinným k vydání vkladní knížky proti současnému zaplacení náhrady škody.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1938, Rv I 2577/38.)

Žalobce uzavřel s žalovaným dne 15. února 1937 služební smlouvu, podle níž byl přijat jako hospodářský adjunkt pro správu dvora »V.« v Ř. a složil u žalovaného jako jistotu (kauci) vkladní knížku Okresní záložny hospodářské v P., znějící na jméno Jan S., K. a na částku 5.000 K ke dni 19. února 1937. Služební poměr skončil dne 31. prosince 1937. Ježto žalovaný nevrátil žalobci uvedenou kauci, domáhal se žalobce, aby byl žalovaný uznán povinným vrátiti mu shora uvedenou vkladní knížku, a když žalovaný namítl předčasnost žaloby, ježto zaviněním žalobcovým byla žalovanému způsobena škoda 690 K, kterou se žalobce zavázal nahraditi, učinil žalobce mezitímní návrh určovací, že žalovaný nemá proti němu žádných nároků, pro které by byl oprávněn zadržovati služební kauci, resp. že v žádném případě nemá nárok na zadržetí celé služební kauce. Soud první stolice zamítl jak žalobu, tak mezitímní návrh určovací pro tentokráte. Odvolací soud k odvolání žalobce, jenž při odvolacím ústním jednání prohlásil, že má žalovaný právo vybrati si ze zadržené vkladní knížky částku 690 K na úhradu škody jím ve službě způsobené, a důsledkem toho změnil prosbu žalobní tak, že žádá za vydání vkladní knížky v žalobě blíže označené, že žalovaný jest oprávněn před jejím vydáním vybrati si z ní částku 690 K, uznal žalovaného povinným vrátiti žalobci shora dotčenou vkladní knížku, z níž však jest žalovaný oprávněn vybrati si 690 K.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného uznal žalovaného povinným vrátiti žalobci uvedenou vkladní knížku proti současnému zaplacení 690 K žalobcem.

D ů v o d y:

Žalovaný uznává v dovolání, že žalobce byl u něho zaměstnán jako hospodářský adjunkt. Poněvadž sám sebe označuje za statkáře, vyplývá z přednesu stran, že žalobce konal podle svého služebního postavení u žalované vyšší služby v zemědělském podniku a že patří k osobám, na které se vztahuje § 1 zák. č. 9/1914 ř. z. o statkových úřednících, jenž byl v platnosti zachován ustanovením § 3 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Jest proto o žalobním žádání rozhodnouti podle §§ 35, 36 zák. č. 9/1914 ř. z., které upravují právní poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem co do kauce. V prvním odstavci § 36 řeč. zák. jest ustanoveno, že kauce může býti zaměstnanci zadržována, jestliže při skončení služebního poměru jsou proti němu uplatňovány nároky na náhradu škody, až do vyřízení těchto nároků. Tomu tak jest právě u žalobce, který na odvolacím soudě připustil, že žalovaný má proti němu nárok na náhradu škody 690 K. Žalovaný tudíž právem zadržoval žalobci kauci, dokud žalobce nebyl ochoten zároveň s přijetím kauce od žalovaného nahraditi mu škodu žalovaným ve sporu požadovanou, neboť žalovaný podle §§ 469, 1369 obč. zák. nebyl povinen vydati žalobci kauci, která byla zástavou za škodu žalobcem žalovanému způsobenou, nebyl-li žalobcem uspokojen. Ochotu k uspokojení nároku žalovaného na náhradu škody prohlásil žalobce při ústním jednání odvolacím dne 24. května 1938, uznáv, že žalovaný jest oprávněn vybrati si ze sporné vkladní knížky 690 K k úhradě škody žalobcem mu ve službě způsobené, a k tomu prohlášení jest přihlédnouti při rozhodnutí sporu, když změna žaloby podle tohoto žalobcova prohlášení byla odvolacím soudem připuštěna. Odvolací soud však pochybil, odsoudiv žalovaného podle nově upravené žalobní prosby a uloživ mu, aby spornou vkladní knížku vrátil, vybera si z ní 690 K, a žalovaný to právem napadá dovolacím důvodem právní mylnosti, uplatňuje-li, že není povinen, aby přijal způsob uspokojení svého náhradního nároku žalobcem ve sporu nabídnutý. Tu stačí uvést, že způsob uspokojení náhradního nároku žalovaného žalobcem zvolený a odvolacím soudem schválený nezaručuje zaplacení nároku žalovaným uplatňovaného, ježto není vůbec jisto, že by se žalovanému podařilo vybrati ze sporné vkladní knížky 690 K, tak zejména bylo-li by pro vklady vyhlášeno moratorium nebo jen v míře, která by nemohla uspokojiti náhradní nárok žalovaného. Za takového stavu věci nemělo by oprávnění žalovaného k vybrání vkladu ze sporné knížky do výše 690 K, které bylo mu přiznáno napadeným rozsudkem, žádného významu, neboť by nemohlo býti ve skutečnosti použito. Právem proto domáhá se žalovaný změny napadeného rozsudku tak, že jest povinen vrátiti spornou vkladní knížku jen proti současnému zaplacení mu 690 K žalobcem, neboť jen tak bude zabezpečeno jeho oprávnění jako zástavního věřitele, aby si podržel zástavu po tak dlouho, dokud nebude pohledávka zástavou zajištěná plně uspokojena. V této části bylo dovolání žalovaného pro právní mylnost napadeného rozsudku vyhověno a rozsudek ten změněn, jak svrchu uvedeno.